

Black To Comm

Hebké hřiště vydavatele Marca Richtera

Text: Petr Ferenc

„Slyším to, co jiní neslyší
hebké nohy chodit po plyši“

Jaroslav Seifert

DEKORDER JE KDOŽ

Hamburský Dekorder, který právě slaví pět let existence, není nijak extrémně pilným vydavatelstvím. Šéf Marc Richter evidentně nemá naspěch a vydává jen alba, která ho opravdu baví. Nejslavnějšími jmény značky jsou bezesporu The Hafler Trio, jehož desetipalcový vinyl je beznadějně rozebrán (inu, značka H30 je pro nezávislé vydavatele synonymem úspěšného prodeje), a norský kytarista, noisemaker a člen agilních Jazkamer John Hegre, o jehož zdařilých albech na Dekorderu jsme nedávno referovali.

Jak už to mezi nezávislými vydavateli se vztahem k DIY estetice v současné době módou, i na Dekorderu vycházejí alba finských podivně folkových projektů. V tomto případě jde o one-man bandy Kuupuu a Uton. Svět patrně touží být zaplavován špatně nahránými skicami, které by dílem zasloužily vymazat a dílem dokončit, aby byla zdůvodněna jejich holá existence; když se nad touto módou zamyslím, napadá mě, že se asi jedná o průsečík a) odnože reality-show (i progresivní frikulíní chtějí svůj X-Factor); b) jemně sadomasochistického potěšení z čiré, bezdůvodné podivnosti; c) kýženého a nepřiznaného ospravedlnění existence cancáků a památníčků, které v pubertě kdekdo měl a nikdo na to dosud raději moc nevzpomínal (touha po bezprostřednosti dětského vidění světa se v hudbě periodicky opakuje – v šesté dekádě stála za skvělým debutem Pink Floyd a nejpitomějším songem Beatles *All Together Now*); a konečně d) dalšího výtrysku punkové rovnostářské úlevy: hurá, to dokážu taky a hned se do toho pustím. Nutno ovšem říci, že elpíčka, která Marc Richter sestavil z kazetových a CDR nahrávek Kuupuu, jsou v kontextu scény „schválně špatného víceméně folku“ tím skoro nejlepším. Navíc si Richter z tohoto žánru invenčně bere inspiraci pro své hudební eskapády – to nejlepší, co Dekorder vydává.

SPĚT ZPĚT

Dlouhohrající debut Richtera alter ega Black To Comm nazvaný *Rückwärts/Backwards*, kterému předcházela singl *Levitation*, limitované desetipalcové EP a CDR, spatřil světlo světa v roce 2005. Šestatřicetiminutové CD (a velmi limitované LP) v roztomilém digipacku s kočičkou na titulní straně je složeno z osmi skladeb a dokonale odráží Richtera obojetný zájem o „podomácku sestrojovanou“ zvukovou mozaiku finských folkařů a zájem o postindustriální a jinak experimentální žánry. Album je složeno ze smyček sebraných z vinylových a šelakových desek, terénních nahrávek a krásně zvonícího „kuchyňského gamelanu“, patrně sestavy příborů a dalších kovových pomůcek hospodyňky.

Asi nikdy jsem neslyšel tak jemnou práci s manipulovanými deskami. Jejich zvuk je rozpoznatelný díky jemnému praskání přehrávaného média, vytvořené smyčky jsou ale lemovány táhlými fade-iny a fade-outy, přeskokování ani nepřírozená manipulace s rychlostmi zde nemá místo. Jedinou výjimkou, co se týče efektů vlastních manipulací s gramofonem, je přehrávání pozpátku – proces, při němž slyšený zvuk na-

jíždí svými dozvuky a vrcholí rychlým, mlasknoucím stříhem, když dozní atak. Opakující se melodický motiv hraný pozpátku ve skladbě *Levitation* je opravdu mistrovským využitím možnosti – má sice typickou pitvornost, ale jen v takovém množství a kontextu, že z pokřivenosti není čítněna jediná přednost. Nostalgické útržky povědomé atmosféry starého jazzu, vaudevillu a romantické klasiky nejsou popisné a atmosféru nastiňují jen zlehka a rozmazaně. Terénní nahrávky, které Richter používá, pocházejí z důvěrně známého domáckého světa – veselý křik dětí, bzukot včel (v úvodní skladbě *Bees*). Album záměrně trochu hraje na módní naivistickou strunu, jeho půvabu a hudební invenčnosti to ale veskrze prospívá.

VÍC (BOHUŽEL?) UMÍME

Po nadšeně přijatém CD se Richter, zdá se, rozhodl prozkoumat pole, které na *Rückwärts/Backwards* pouze lehce obhlédl, a vrhl se s vervou do světa drones. DvojLP *Wir können leider nicht etwas mehr zu tun...* opouští zvuk manipulovaných desek ve prospěch skutečných instrumentů – různých obstarožních varhan a harmonií, zvonů a jiných perkusi, analogových efektů a výrobníků smyček, mručení a hostujících kytar a trumpety. Vstřícný, „pohodlný“ zvuk debutu zůstal, je ale možná škoda, že Richter nezůstal u miniatur, které mu tak dokonale šly, a protlačil stránku zvukovou na úkor stránky kompoziční. Dvojalbum se skvěle poslouchá, překvapivého účinku svého předchůdce však – díky pevně danému žánru – nedosahuje. Nejnovější nahrávka Black To Comm, A strana split vinylu s rovněž hamburskými Aosome, se v tiskové zprávě odvolává k tradicím krautrocku a je slyšet, že zvuk čistých dronů začíná být Richtera těsný. Kam si asi muž, který svůj projekt nazval po improvizovaném kousku detroitských klasiků garážového rocku MC5, půjde hrát příště?

www.dekorder.com
www.blacktocomm.org